

ಎಂದಿನಂತೆ ಅಂದೂ ರಾಜ ಪರಿವಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಭವನಗಳಿಗೆ ತೆರಳಿ ವರ್ತನೆಯಂತೆ ಸುಗಂಧ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ವಿತರಿಸಿ ಅವಳು ಮನೆಯ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದಾಗ ಮುಸ್ಸಂಜೆಯ ಮಬ್ಬುಗತ್ತಲು ಆವರಿಸಿತ್ತು. ಎಂದಿನ ಜನಸಂಚಾರವಿಲ್ಲದ ರಾಜಪಥದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೋ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರು ಮೆಲುದ್ದನಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಆಡುತ್ತಾ ಸಾಗಿ ಕತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಕರಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ವೇಳೆಗೆಲ್ಲಾ ದೀಪ ಬೆಳಗಬೇಕಿದ್ದ ಎರಡೂ ಬದಿಯ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಢಾಂಧಕಾರ ತುಂಬಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ವಲಸೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರೇ? ಕೈಯಲ್ಲಿ ಖಡ್ಗ ಹಿಡಿದು ಬಂದ ರಾಜಭಟರನ್ನು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳುವುದೇ? ಈ ಆಲೋಚನೆಯೇ ಅವಳಲ್ಲಿ ನಡುಕ ಹುಟ್ಟಿಸಿತು. ದುಷ್ಟಕಂಸನ ಆಳುಗಳ ಕ್ರೌರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವರ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನೂ ಮೀರಿಸಬಲ್ಲವರು. ಬಡಪಾಯಿ ಪ್ರಜೆಗಳ ಮೇಲೆ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ನಡೆಸಿ ಮೆರೆಯುತ್ತಿದ್ದವರನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸುವುದೇ? ಮರದ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿ ನಿಂತಿದ್ದು ಅವರು ತಿರುವಿನಲ್ಲಿ ಕಣ್ಮರೆಯಾದೊಡನೆ ಮತ್ತೆ ರಸ್ತೆಗಳಿದಳು.

ಎಡಬದಿಯ ಮನೆಯೊಂದರಿಂದ ಹೊರಬಂದು ಬೀದಿಗಳಿಡವಳನ್ನು ಕಂಡು ಕೂಗಿ ಕರೆದಳು.

‘ಚಿಗವ್ವಾ, ನಿಂತೋ. ಇಷ್ಟು ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟೆ?’
 ‘ಛೇ ಅವಲಕ್ಷಣವೆ. ನಿನ್ನ ಈ ಮುಖ ಒಂದೇ ಸಾಕು ಅನಿಷ್ಟ ತರೋಕ್ಕೆ. ಜೊತೆಗೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀಯಾಂತ ಪ್ರಶ್ನೆ ಬೇರೆ! ನಾನು ಹೋದ ಕೆಲವು ಆದ್ಯಾಕೆ. ಇಂದು ನಾನು ಎಡಮುಗ್ಗಲಲ್ಲಿ ಎದ್ದೆನೋ ಏನೋ. ಎಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಹಣೆಬರಹ’

‘ಚಿಗವ್ವಾ, ಕೋಪ ಮಾಡೋಬೇಡ. ನಾನು ಕುರೂಪಿ. ನನ್ನ ದೇಹ ವಕ್ರ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದು ನನ್ನ ತಪ್ಪೇ? ನನ್ನ ಈ ವಿಕಾರ ಸ್ವರೂಪ ನೋಡಿಯೇ ತಾನೇ ನೀವೆಲ್ಲಾ ನನ್ನನ್ನು ತ್ರಿವಕ್ರ ಅಂತ ಕರೆಯೋದು?’
 ‘ನಿನ್ನನ್ನು ತ್ರಿವಕ್ರ ಅನ್ನದೆ ತ್ರಿಲೋಕ ಸುಂದರಿ ಅಂತ ಕರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ?’ ನಗೆಯಾಡಿದಳು.
 ‘ನನಗೂ ಎಲ್ಲರಂತೆ ಸುಂದರವಾಗಿ ಕಾಣಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಶೃಂಗಾರ ಮಾಡೋಂಡೂ ನನ್ನ ಅತ್ತಿಗೆಯರು ಮೊದಲೊಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುವವರೇ. ನಾನೇನು ಪಾಪ ಮಾಡಿದೀನಿ ಅದಾದ್ರೂ ಹೇಳು’
 ‘ಅದು ಒಂದು ಜನ್ಮದ ಪಾಪ ಅಲ್ಲ ಕಣೀ ನಿನ್ನನ್ನ ಸುತ್ತೊಂಡಿರೋದು. ಜನ್ಮಜನ್ಮಾಂತರದ ಸಂಚಿತ ಪಾಪ. ಅದಕ್ಕೇ ನಿನ್ನನ್ನ ಎಲ್ಲರೂ ತಿರಸ್ಕಾರ ಮಾಡೋದು. ಸದ್ಯ ಆ ದೇವಾಂಶ ಸಂಭೂತ ಬಾಲಕನಿಗೆ ಏನೂ ಕೇಡಾಗದಿದ್ದೆ ಸಾಕು’
 ‘ನೀನು ಯಾವ ಹುಡುಗನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ?’
 ಕುತೂಹಲ ತಡೆಯದೆ ಕೇಳಿದಳು.

‘ಅದೇ ಕಣೀ. ನಂದಗೋಕುಲದಲ್ಲಿ ಯಶೋದೆಯ ಮಗನಾಗಿ ಬೆಳೆತಿದ್ದಾನಲ್ಲಾ. ನಮ್ಮ ಪಾಪದ ಹೆಣ್ಣು ದೇವಕಿಯ ಎಂಟನೆಯ ಮಗ. ಅವು ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನಂತೆ. ಅವನನ್ನು ನೋಡಲು ಎಲ್ಲರೂ ಕಾವಲುಗಾರರ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟು ಊರ ಹೊರವಲಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದಾರೆ.’
 ‘ಚಿಗವ್ವ, ಆ ಬಾಲಕ ಇಲ್ಲಿಯಾಕೆ ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನೆ? ಬಂದ್ರೆ ದುಷ್ಟ ಕಂಸ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಪ್ರಾಣಹರಣ ಮಾಡಿ ಬಿಡ್ತಾನೆ. ಬೇಗ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕು. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರದಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿ ಬಿಡೋಣ.’
 ‘ಅದು ಅಸಾಧ್ಯ ತ್ರಿವಕ್ರ. ನಾಳೆ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಧನುರ್ಯಜ್ಞದಲ್ಲಿ ಪಾಲ್ಗೊಳ್ಳಲು ಆ ರಾಕ್ಷಸನೇ ಈ ಹುಡುಗನನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ಕರೆತರಲು

ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕೂರನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾನಂತೆ. ಕಂಸನ ಆಜ್ಞೆ ಮೀರಿ ಯಾರಾದರೂ ಜೀವಿಸುವುದುಂಟೇ? ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ಮುಗಿಸಲು ಈ ಮುಂಚೆ ಅದೆಷ್ಟು ಕೊಲೆಗಡುಕರನ್ನು ಕಳಿಸಲಿಲ್ಲ ಹೇಳು? ಭಗವಂತನ ದಯೆ. ಒಬ್ಬರೂ ಉಳಿಯದೆ ತಮ್ಮ ಗಾಳಕ್ಕೆ ತಾವೇ ಬಲಿಯಾದರು. ಈವರೆಗೆ ಕಾಪಿಟ್ಟ ಆ ದೈವವೇ ಮುಂದೆಯೂ ಅವನನ್ನು ಕಾಪಾಡಬೇಕು’

‘ಚಿಗವ್ವ, ನನಗೂ ಆ ಹುಡುಗನನ್ನು ನೋಡಲು ಆಸೆ. ನಾನೂ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರಲೇ?’ ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಲೇ ಕೇಳಿದಳು.
 ‘ಬರೋದಿದ್ದೆ ಬಾ. ಆದ್ರೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ. ಯಾವುದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೂ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಬೀಳದಂತೆ ನೋಡಿಕೋ. ನಿನ್ನ ಅವಲಕ್ಷಣದ ಮುಖದ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿ ಅವನಿಗೂ ಅನಿಷ್ಟ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡರೆ ಇಷ್ಟುದಿನ ಅವನನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದ ಭಗವಂತನೂ ಅಸಹಾಯಕನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಾನು.’
 ‘ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ನಾನವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಂತೆ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಒಂದೇ ಒಂದು ಬಾರಿ ನೋಡಿ ಕಣ್ಣುಂಬಿಕೊಳ್ಳೋನ್ವೇ’
 ತನ್ನ ವಕ್ರದೇಹವನ್ನು ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಮುನ್ನಡೆಸುತ್ತಾ ಅಡ್ಡಾದಿಡ್ಡಿಯಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆಹಾಕುತ್ತಾ ಆ ಹಿರಿಯಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದಳು ತ್ರಿವಕ್ರ.

ಮಥುರಾ ನಗರಿಯ ಹೊರ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಗುಂಪುಗೂಡಿದ್ದ ಜನಜಂಗುಳಿಯ ನಡುವೆ ಹೇಗೋ ಸ್ಥಳ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ರಥದಿಂದಿಳಿದ ಆ ಸುಂದರಾಂಗನನ್ನು ನೋಡಿ ಕಣ್ಣುಂಬಿಕೊಂಡಳು. ಅಣ್ಣ ಬಲರಾಮನ ತದ್ರೂಪಿಯಾದರೂ ಬಣ್ಣದಲ್ಲಿ ಶ್ವಾಮಲ ವರ್ಣದವ. ಶ್ವಾಮಲ ವರ್ಣವೂ ಇಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ಅರಿವಾಗಿದ್ದು ಇಂದೇ. ಅವನ ಅಷ್ಟೂ ಸೌಂದರ್ಯ ಅವನ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಂತಿತ್ತು. ಆಳವಾದ, ಪ್ರಶಾಂತವಾದ ಸರಸಿನಂತೆ ಇದ್ದ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ನೋಡಿದವರನ್ನು ಪರವಶಗೊಳಿಸುವಂತಿತ್ತು.
 ಅವನು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಆಶ್ಚರ್ಯತೆಯಿಂದ ಮಾತನಾಡಿಸುತ್ತಾ ಮುಗುಳ್ಳುತ್ತಾ ಆಗಾಗ ವಿನೋದಗೈಯುತ್ತಾ ಜನರಲ್ಲಿ ಕರಗಿಹೋಗಿದ್ದ. ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಮುನ್ನೂಚನೆ ಕೊಡದೆ ಆ ಕಣ್ಣುಗಳು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಇವಳತ್ತ ತಿರುಗಿದುವು. ಗಲಿಬಿಲಿಗೊಂಡವಳು ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಅವನತ್ತ ಬೆನ್ನು ಮಾಡಿ ಮುಖ ಮರೆಸಿಕೊಂಡಳು.
 ‘ಏಕೆ ಮುಖ ಮರೆಸಿದೆ? ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಮುನಿಸೆ?’ ಅವಳ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟುತ್ತಾ ಕೇಳಿದ.
 ‘ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನಪ್ಪ. ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಮುನಿಸಿಕೊಂಡು ಯಾವ ಪಾಪ ಕೂಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿ? ನನ್ನ ಈ ಅವಲಕ್ಷಣದ ಮುಖ ನಿನ್ನಿಗಾವ ಕೇಡೂ ತರದಿರಲಿ ಎಂದು ಮುಖ ಮರೆಸಿಕೊಂಡೆ ಅಷ್ಟೇ. ತಪ್ಪು ಭಾವಿಸಬೇಡ.’
 ‘ಏನು? ನಿನ್ನದು ಅವಲಕ್ಷಣದ ಮುಖವೇ? ಯಾರು ಹಾಗಂದಿದ್ದು?’
 ‘ಈ ಊರಿನ ಮಂದಿ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳುವುದು ಅದನ್ನೇ. ನನ್ನ ಮುಖ ದರ್ಶನ ಅಶುಭವಂತೆ. ಈ ಚಿಗವ್ವನೂ ಅದನ್ನೇ ಹೇಳಿ ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಮುಖ ತೋರಿಸಬಾರದೆಂಬ ಕರಾರಿನ ಮೇಲೆಯೇ ನನ್ನನ್ನಿಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆ ತಂದಿದ್ದು. ನನ್ನಿಂದಾಗಿ ನಿನ್ನಿಗಾವ ಕುತ್ಸೂ ಬಾರದಿರಲಿ ನನ್ನಪ್ಪ. ನೀನು ನೂಕಾಳು ಬಾಳಬೇಕು.’
 ‘ನೀನು ನೋಡಲು ಹೇಗಿದ್ದರೂ ನಿನ್ನ ಅಂತರಂಗ ಬಲು ಸುಂದರ ಹಾಗೂ ಶುಭ. ಈಗ ನಿನ್ನ ದರ್ಶನವಾಯ್ತಲ್ಲಾ. ಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತಿರು. ನನ್ನೊಬ್ಬನಿಗಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ. ಈ ಊರಿಗೇ ಈ ನಾಡಿಗೆ